

RAZPOKA V POGLEDU

Ko sem pokopala mamo, se mi je podrl svet. Ko so leto kasneje za umor moje mame obsodili očima, se mi je svet zgradil na novo. Le da so bili temelji mojega novega sveta popolnoma drugačni. Kar se enkrat podre, ne more nikoli več biti tako, kot je bilo. Sprememba, ki na zunaj ni bila bogvekaj, je bila zame ogromna.

Začelo se je z željo. Ko sem izvedela, da je očim ubil mojo mamo, sem si želela biti maščevana, tako zaradi mame, kot za vsa leta življenja z njim. Ne glede na to, kako močna je bila ta želja, nisem verjela, da bi se lahko uresničila. Potem sem nekega dne spoznala Ragnarja.

Ragnar Sigurdsson je bil moški, ki mi je ponudil vse: srce, roko in krono. Težava je bila samo v tem, da Ragnar Sigurdsson, kakršnega sem videla jaz, v vsakdanjem življenju nikoli ni obstajal.

Spoznala sem ga na neki zabavi. S seboj je prinesel hladen veter in vonj po snegu. V oklepu iz usnja in verižnine je jezdil velikega sivega konja. Na glavi je nosil krono, vendar ne kraljevsko razkošne. Njegova je bila prastara, potemnela, a se je kovina kljub temu zamolklo svetila. Konj se je prestopil, moški v sedlu se je vzravnal v podobo ponosa in nepremagljivosti. Ko je dvignil glavo, sem se srečala z njegovimi očmi. Bile so modre in ledeno hladne. Za delček trenutka, ki je bil tako kratek, da bi si ga lahko domišljala, so mu ustnice trznile v rahel nasmeh.

Zaprta sem oči in ko sem jih znova odprla, je iluzija izginila. Iz sivega avta je izstopil visok moški v kavbojkah in beli laneni srajci, ki ni imel nič z bojevnikom, ki sem ga videla samo trenutek poprej. Razen komaj zaznavnega nasmeha, s katerim me je oplazil, preden je pozdravil gostiteljico.

O njem so govorili marsikaj: da je prišlek s severa, iz dežele onkraj nenehnih snežnih zametov in večne teme, da je pri opravljanju poklica nepopustljiv in da sodi z odločnostjo staroveškega vladarja. Večina govoric ni bila daleč od resnice. Na njem je bilo resnično nekaj staroveškega, zaradi česar mi je bil všeč. Medtem ko so najini skupni znanci videli človeka, ki se je vsak dan odpeljal na delo v sodno dvorano, sem jaz njegovo službo videla kot vihtenje orožja na bojišču. Videla sem ga drugače kot oni. In to dobesedno.

Do neke mere je to gotovo vedel, mislim pa, da ne v celoti. Lahko bi prisegla, da ni vedel, kako pogosto se je odpirala razpoka v pogledu, ki je izničila vse olepšave, ki so jih ljudje tekom časa pridali drugim ljudem, dogodkom in načelom. Pravzaprav se globine tega niti sama nisem v celoti zavedala, do nekega dopoldneva, ko so očimu sodili za umor moje mame.

Bilo je v sodni palači, na glavni obravnavi, pod prevezanimi očmi gospe z mečem in tehtnico. Razen mene, nihče od prisotnih ni opazil, kako je Ragnar iz njenih rok sprejel ogromno orožje in priprl oči, ko je z njim presekal zrak. Rezilo se je zableščalo, ko se je v njem ujela svetloba, ki so jo takoj nato zadušile snežinke, ki so se vrtinčile okoli njega. Videla sem, kako so se mu napele mišice na rokah, ko je z mečem, ki ga je držal z obema rokama, zamahnil od leve proti desni in očimu z enim samim dobro odmerjenim zamahom odsekal glavo. Njegov gib se mi je zdel počasen, zadrževan. Čutila sem hlad na zrklih, ko nisem mogla odtrgati pogleda od njega, in mrzel zrak v nosnicah, ko sem

globoko vdihnila vonj po snegu. Snežinke so se mi lepile na obraz. Kri je oškropila spise, ki so ležali na zagovornikovi mizi.

Potem se je razpoka v pogledu zaprla, slika pred mojimi očmi pa se je vrnila v pričakovano vsakdanjost. Sneg je izginil, Ragnar je v črni sodniški togi izrekel sodbo in udaril s kladivcem.

Ni vedel, da sem bila tam. Nisem mu povedala. Ne glede na to, kaj je storil, se mi njegovo dejanje ni zdelo zločin. Kar je očim naredil materi, je bil zločin. Kar je storil Ragnar, je bilo v službi pravice.

Proti koncu poletja me je povabil na večerjo. Sedela sva na terasi, ki je bila obrnjena k morju. Večerilo se je. Pogovarjala sva se o vsem mogočem, kot vedno, medtem ko je v roki pestoval kelih z rdečim vinom. Ko ga je odložil na mizo, se je svetloba prelomila skozenj. Opazovala sem vzorec, ki se je skozi steklo izrisal na belem prtju. Nekaj nostalgичnega je bilo v njem.

»Rad bi se poročil s teboj.« Njegov glas je zvenel zanj neznačilno mehko.

Z očmi sem begala po njegovem obrazu. Ni me vprašal, ali bi se poročila z njim. Povedal je preprosto tisto, kar si je sam želel.

Potem je molče snel krono z glave in jo položil predme na mizo.

»Ponujam ti vse: moje srce, mojo roko, mojo krono.« V njegovih besedah je bilo nekaj slovesnega.

Pogledala sem mimo njega, onkraj ograje, kjer se je v neskončnem razgledu morje prelivalo v različnih odtenkih modre barve. Nisem pričakovala snubitve. Pogled sem uprla v krono Varuha pravice, ki se je na belem prtju zamolklo svetila v oranžni svetlobi zahajajočega sonca.

Sem si želela poročiti se s človekom, ki je namesto v službo hodil na bojišče, kjer je v imenu pravice prelivail kri? Takrat sem si prvič zavestno priznala, da mi je bilo vseeno ali je sodil po načelu oko za oko ali po členih kazenskega zakonika. Na koncu je bilo vse samo stvar perspektive.

»Zakaj?« sem vprašala, čeprav je bilo vprašanje popolnoma odveč. Ne glede na to kakšen bi bil njegov odgovor, bi privolila.

»Ker me samo ti vidiš takšnega, kot sem,« je rekel brez oklevanja.

Pokimala sem. S koticom očesa sem opazila, kako se je sonce dotaknilo morja.

»Sprejemem,« sem naposled rekla.

Stegnil je roko k meni in čakal, da sem dlan položila v njegovo. Njegovi prsti so se sklenili okrog mojih. Vstal je in me potegnil za seboj. Dvignil je krono z mize in me, ne da bi me nehal gledati, okronal. Zaprla sem oči. Položil mi je dlani na rame, medtem ko mi je na čelo pritisnil poljub. Bil je kot pečat.

Čeprav mi je potem snel krono z glave, sem jo še vedno čutila in vedela sem, da jo bom čutila na veke vekov. Medtem ko je zanj pomenila simbol položaja Varuha pravice, je bila zame njena teža cena za željo.

Mrzel veter mi je oplazil gležnje. Od nekod je prišla ena sama snežinka, mi sedla na nadlaket in se takoj nato stalila. Lahko bi si jo domišljala, vendar sem vedela, da si je nisem. Podobno kot fantomska bolečina, je hlad ostal na moji koži še dolgo potem, ko je ni bilo več.

Ragnar je nekaj časa gledal mojo roko, kjer je bila pred tem snežinka, potem je počasi dvignil glavo.

»Rad bi ti nekaj povedal.« Njegove oči so preiskovale moj obraz. »Pravzaprav bi ti moral že prej.«

Gledala sem ga. Sprejela sem njegovo srce in njegovo roko. Čeprav je nisem nosila, mi je njegova krona težila glavo. Nisem si predstavljala, kaj je še bilo takega, kar bi morala vedeti.

»Ubil sem ga,« je rekel.

Razumela sem koga, tudi če tega ni povedal.

Nekaj časa sva bila oba tiho. Potem sem se nasmehnila.

»Vem.«